

Valószínűleg sokan sajnáljuk Gordon Zsigmond kalandjainak megszűnését, nyomozásait és színes karakterét, de nem ért váratlanul bennünket, olvasókat, megígérte, hogy így lesz, bár azért reménykedtünk, ahogy az

94 VERNE GYULÁTÓL A NYILAS PUCCSIG

Ímélinterjú Kondor Vilmossal

(Készítette: Jász Attila)

'56-os kötet és a novel-láskötet is bónusz volt. Biztos, hogy Gordon nem keveredik újabb (vagy régebbi) ügyekbe?

Nem tudok, nem akarok és nem is fogok elszakadni Gordontól. Furcsa ilyesmit mondani, de életem ré-

szévé vált, ám ez kevés és gyenge indok lenne arra, hogy miért írok még róla. Azért írok róla, mert rengeteg érdekes dolog történt vele, amiket meg kell írnom, el kell mesélnem. Előbb vagy utóbb - a mostani trilógia befejezése után - biztosan nekilátok egy divatos szóval előzményregénynek hívott könyvnek: Gordon éppen csak hazaérkezett Amerikából, beköltözött nagypapjánál a kisebbik szobába, amikor egy számára is szokatlanul forró nyáron a lebontásra ítélt Tabánba küldik cikket írni. Néha annyira bennem van a sztori, hogy szívem szerint azonnal nekiállnék, de előtte még be akarom fejezni a korona történetét. Ám közben is felbukkanhat még Gordon egy novella erejéig. Nyughatatlan egy alak.

Az Új Forrás örül, ha bármikor, akár csak ideiglenesen is egy novella erejéig felbukkan Gordon, és szívesen közli bármely nyughatatlan történetét. Személy szerint pedig megnyugodtam, olvasóként én is így vagyok Gordonnal. És az is kiderült a válaszból, hogy a koronáról szóló kalandregény nem egyszerű nekifutás, kilépés a Gordon-könyvek után, hanem ismét egy tematikus-tudatos vállalkozás. Egy trilógia első része. Mi lesz még a folytatásban?

Mint minden jó alapanyag, ez a sztori is bővelkedik lehetőségekben. Amikor Miklós történetét írtam, megpróbáltam nem foglalkozni azzal, hogy mi lesz utána, mert annyifelé ágazhat a sztori, és valamikor ősz közepén jöttem rá, hogy mi adja magát a folytatás szempontjából, és mi az érdekesebb. Mivel szeretem magamat kihívások elé állítani, ezért nem a kézenfekvő vagy egyszerű megoldást választottam, hanem egy sokkal nehezebbet és összetettebbet. De hogy mi az, nem mondhatom még meg, nagyon az elején vagyok, és valamiért rám ragadt ez a babona, hogy készülöben lévő könyvről semmi konkrétumot nem mondok. Annyi biztos, hogy a történet folytatódik, a korona viszontagságairól szól és Wertheimer Miklós lesz a főszereplője.

Ennyit elég is tudnunk, a korona és Wertheimer közös története tovább szövődik, ahogy sejteni lehetett. Nagyon érdekes a műfaj, amit újra felhasznált vagy feltalált, a kalandregény. Száz évvel ezelőtt már iszonyatosan nagy divatja volt ennek furcsa, olvasóbarát műfajnak, 95 akkor még füzetes formában. Hogy nekem kedves példát említse, az indiános történetek meg Buffalo Bill sztorijai roppant népszerűek voltak. Ma nem nagyon ír más senki kalandregényt, talán a szocializmus idején jelentek meg az utolsó próbálkozások. Mi fogta meg ebben a műfajban, miért választotta ezt? Nyilván tudatosan nyúlt hozzá.

Tudatosan kerestem és választottam a kalandregény műfaját. Egyfelől Gordon és az ő világa elég nagy súllyal nehezedett rám, és a cselekményvezetéssel, meg persze a zsánerrel rákerülni látszottam egy vágánysorra, amiről letérni később nagyon nehéz. Gordon történeteit - a korból, az eseményekből, a műfaj(ok) szabályaiból - nagyjából egyféleképpen lehetett elmesélni, noha próbáltam tágítani a határokat a kémregénytől a westernig. Ez volt az egyik faktor, a másik meg az, hogy Miklós - és a korona - történetét nem lehetett elmesélni azzal a lassú, szövevényes, mérlegelő technikával, amivel Gordon ügyeit írtam meg. A sztori egy új műfajt igényelt, amit nagyon hamar megtaláltam. Tudja, most már nekem is van ekönyv-olvasóm, és a MEK honlapján bolyongtam, amikor belefutottam Verne könyveibe. Rögtön eszembe jutottak gyerekkorom féltve őrzött kincsei, a szerző regényei a Franklin kiadásában. Nagypám úgy adta oda nekem őket, mintha legalábbis egy távoli koronagyarmat koronaékszerei lettek volna. Azonnal letöltöttem és elkezdtem a Nemo kapitányt. Aztán nem volt megállás. Borzasztóan élveztem, és rájöttem, hogy mennyire szeretem a kalandregényeket. A második világháború okán pedig nekiláttam a korban játszódó amerikai és angol kalandregényeket olvasni, amiket angolul jobbára thrillernek hívnak, és innét már adta magát a zsáner. Hogy képbe helyezzem magam, elolvastam pár kézikönyvet is a műfajról, végül megnéztem *A nagy szökést* Steve McQueen-nel. De akkor már tudtam, hogy mit és hogyan fogok megírni. És közben tudtam, hogy veszélyes vizekre evezek, hiszen a kalandregény, ahogy írta, utoljára a szocializmus alatt virágzott, azóta (vagy talán éppen emiatt?) ez egy lesajnált és gyakran megvetett műfaj, amit én igazságtalannak érzek. Volt olvasóm, aki azt írta, hogy hajnali háromig olvasta a regényt, mert nem tudta letenni. Ennél nagyobb dicséretet nehéz elképzelni.

Új Forrás 2014/9 – Verne Gyulától a nyilas puccsig
Íménterjű Kondor Vilnossal (Készítette: Jász Attila)

Az igazi elismerés tényleg az olvasókon keresztül érkezik. Egy közvetlenebb utat is választott az olvasókhöz, egy nagyon mai megszólalási

formát, a blogot. Ahol rengeteg mellékszál található, Wertheimer Miklós kedvenc zenéitől a Királyi Palota régi fényképeiig, fényképek alapján írt játékos dokumentumnovelláktól a Gordon-könyvek külföldi kalandjaiig.

96 Miért érezte szükségét, hogy ilyen módon, közvetlenül is szóljon, értekezzen az olvasóival?

Két okom is volt a nyitásra. Egyfelől sokan írnak nekem emaileket, és ebből látom, hogy mi iránt érdeklődnek az olvasók. Ebből pedig az következik, hogy én erre az érdeklődésre nem válaszolhatok látszólagos közönnyel. Kiadóm is kapacitált elég sokat, hogy kezdjek már blogot vezetni, aztán végül beadtam a derekam, kitaláltuk, hogy miről lenne érdemes írnom, és azóta is ehhez tartom magam. Ezen felül pedig rengeteg anyagot gyűjtöttem össze az évek alatt. Fényképek, újságok, könyvek, mindenféle cifit-cafatok zavarba ejtő mennyiségét, és ezek között sok olyasmi van, ami érdekes, és vagy szorosan köthető a regényekhez, és ezért érdemes megosztani, vagy nem, és akkor azért. Azt sem fogom tagadni, hogy jólesik olvasni a visszajelzéseket az olvasóktól, mert ez a legfontosabb. Előttem sokan mások rájöttek, hogy az olvasó könyvet vesz és olvas, a kritikus meg nem vesz könyvet és még ritkábban olvas. A kapcsolattartásnak ezen módját választottam hát, ami ugyan nem túl intenzív, mert regényírás közben egyszerűen alig van időm a bloggal foglalkozni, de biztosan jut majd időm néha-néha pár apróságot posztolni.

